

Kniha Daniel – sto jedenáste číslo

Odhaľovanie prorockého významu Abubakara v prvom beda zo Zjavenia

Jeff Pippenger

2024-03-02

V prorockých dejinách prvého Beda bol vodcom, ktorý nasledoval po Mohamedovi, Abú Bakr Abdulláh ibn Abí Quháfa, Mohamedov svokor. Budeme sa naňho odvolávať ako na Abubakara. On i Mohamed sú spomenutí v prvých štyroch veršoch. Abubakar bol prvým islamským vládcom po Mohamedovi a dejiny zaznamenávajú rozkaz, ktorý dal svojim vojakom a ktorý je znázornený vo štvrtom verši deviatej kapitoly Zjavenia. Tento rozkaz predstavuje proces zapečat'ovania, ktorý sa začal pri príchode tretieho beda, ktoré bolo zároveň siedmou poľnicou a zároveň príchodom tretieho anjela.

A zatrubil piaty anjel a videl som hviezdu spadnutú z neba na zem; a jej bol daný kľúč od priepasti. A otvorila priepasť, a z priepasti vystúpil dym ako dym veľkej pece; a od dymu z priepasti sa zatmelo slnko i vzduch. A z dymu vyšli na zem kobyľky; a bola im daná moc, akú majú škorpióny zeme. A bolo im prikázané, aby neškodili tráve zeme ani nijakej zeleni, ani nijakému stromu, ale iba tým ľuďom, ktorí nemajú Božiu pečat' na svojich čelách. Zjavenie 9:1–4.

„Hviezda“, ktorá padla z neba, bol Mohamed, ktorý začal svoju službu v roku 606. Mohamedovi bol daný „kľúč“, ktorý mal „otvoriť“ „bezodnú priepasť“, aby „dym“ zatemnil „slnko i ovzdušie“, a priviedol „kobyľky“, ktorým bola daná „moc“ ako moc „škorpiónov“. Tým kľúčom bola vojenská bitka, ktorá spôsobila oslabenie vojenskej sily Rimanov, a tak umožnila vzostup islamského vojnového ťaženia. Bezodná priepasť je symbolom Arábie, rodiska islamu, a dym predstavoval falošné náboženstvo islamu, ktoré sa malo rozšíriť po celej zemi a zmocniť sa toho istého územia, ktoré malo byť zaplavené rojmi kobyliiek, prelietajúcimi cez severnú Afriku, južnú Európu a Arábiu. Kobyľky sú symbolom islamu a moc prorocky predstavuje vojenskú moc. Ich moc mala byť ako moc škorpiónov, ktoré udrú neočakávane. Uriah Smith uvádza:

„Z neba na zem spadla hviezda a jej bol daný kľúč od bezodnej priepasti.“

„Zatiaľ čo perzský panovník rozjímal o divoch svojho umenia a svojej moci, dostal list od bezvýznamného občana Mekky, ktorý ho vyzýval, aby uznal Mohameda za Božieho apoštola. Pozvanie odmietol a list roztrhal. ‚Takto,‘ zvolal arabský prorok, ‚Boh roztrhá kráľovstvo a odmietne prosbu Chosroa.‘ Mohamed, postavený na pomedzí týchto dvoch východných ríš, s tajnou radosťou sledoval postup vzájomného ničenia; a uprostred perzských triumfov sa odvážil predpovedať, že skôr než uplynie mnoho rokov, víťazstvo sa opäť vráti pod zástavy Rimanov. ‚V čase, keď bola táto predpoveď údajne vyslovená, nijaké proroctvo nemohlo byť vzdialenejšie svojmu naplneniu, keďže prvých dvanásť rokov Herakliovej vlády ohlasovalo blížiaci sa rozklad ríše.‘...“

„Chosroes si podrobil rímske državy v Ázii a Afrike. A ‚Rímska ríša‘ v tom období ‚bola zredukovaná na hradby Konštantínopola spolu so zvyškom Grécka, Talianska a Afriky a na

niektoré prímorské mestá ázijského pobrežia, od Týru po Trapezunt. Skúsenosť šiestich rokov napokon presvedčila perzského panovníka, aby sa zriekol dobytia Konštantínopola a určil ročný poplatok ako výkupné za Rímsku ríšu,—tisíc talentov zlata, tisíc talentov striebra, tisíc hodvábných rúch, tisíc koní a tisíc panien. Herakleios pristúpil na tieto potupné podmienky. Ale čas a priestor, ktoré získal na zhromaždenie týchto pokladov z chudoby Východu, boli usilovne využité na prípravu smelého a zúfalého útoku.““

„Perzský kráľ pohrdal bezvýznamným Saracénom a vysmieval sa posolstvu domnelého proroka z Mekky. Ani pád Rímskej ríše by nebol otvoril dvere mohamedánstvu ani postupu saracénskych ozbrojených šíriteľov podvodu, hoci si panovník Peržanov a kagán Avarov (nástupca Attilu) medzi sebou rozdelili zvyšky kráľovstiev cézarov. Sám Chosroes padol. Perzská a rímska monarchia navzájom vyčerpali svoju silu. A skôr než bol do rúk falošného proroka vložený meč, bol vyrazený z rúk tých, ktorí by boli zastavili jeho dráhu a zdrtili jeho moc.““

„Od čias Scipia a Hannibala nebol podniknutý nijaký odvážnejší čin než ten, ktorý Heraklios uskutočnil na vyslobodenie ríše. Razil si nebezpečnú cestu cez Čierne more a arménske vrchy, prenikol do srdca Perzie a privolať vojská veľkého kráľa k obrane ich krvácajúcej krajiny.““

„V bitke pri Ninive, ktorá sa urputne bojovala od svitania až do jedenástej hodiny, bolo Peržanom odňatých dvadsaťosem zástav, okrem tých, ktoré mohli byť zlomené alebo roztrhané; prevažná časť ich vojska bola rozsekaná na kusy a víťazi, zatajujúc vlastné straty, strávili noc na bojisku. Mestá a paláce Asýrie sa po prvý raz otvorili Rimanom.““

„Rímsky cisár nebol posilnený dobytiami, ktoré dosiahol; a zároveň a tými istými prostriedkami bola pripravená cesta pre zástupy Saracénov z Arábie, ako kobyľky z toho istého kraja, ktorí počas svojho ťaženia šíрили temné a klamné mohamedánske vieroučenie a rýchlo zaplavili tak Perzskú, ako aj Rímsku ríšu.

„Želanejší úplnejší názorný dôkaz tejto skutočnosti ani nemožno nájsť než ten, ktorý poskytujú záverečné slová kapitoly z Gibbona, z ktorej sú prevzaté predchádzajúce výňatky. „Hoci pod zástavou Herakleia bolo sformované víťazné vojsko, toto neprirodzené vypätie síl sa zdá, že ich silu skôr vyčerpalo, než uplatnilo. Kým cisár slávil triumf v Konštantínopole alebo v Jeruzaleme, Saracéni vyrabovali bezvýznamné mesto na hraniciach Sýrie a rozsekali niektoré oddiely, ktoré postúpili na jeho pomoc,—čo by bola udalosť obyčajná a nepatrná, keby nebola predohrou mohutnej revolúcie. Títo lupiči boli apoštolmi Mohameda; ich besná udatnosť vyšla z púšte; a v posledných ôsmich rokoch svojej vlády Herakleios stratil v prospech Arabov tie isté provincie, ktoré bol vyrval Peržanom.““

„Duch podvodu a nadšenectva, ktorého príbytok nie je v nebesiach,“ bol vypustený na zem. Bezodná priepasť potrebovala iba kľúč, aby sa otvorila, a tým kľúčom bol pád Chosroa. Pohrdavo roztrhal list bezvýznamného občana Mekky. No keď zo svojho „záplavu slávy“ klesol do „veže temnoty“, do ktorej nijaké oko nemohlo preniknúť, meno Chosroa malo náhle upadnúť do zabudnutia pred menom Mohameda; a zdalo sa, akoby kosák len čakal na svoj východ, až kým nepadne hviezda. Chosroes bol po svojej úplnej porážke a strate ríše zavraždený v roku 628; a rok 629 je označený „dobytím Arábie“ a „prvou vojnou

mohamedánov proti Rímskej ríši'. „A zatrubil piaty anjel, a videl som hviezdu spadnúť z neba na zem; a jej bol daný kľúč od bezodnej priepasti. A otvorila bezodnú priepasť.' Padla na zem. Keď bola sila Rímskej ríše vyčerpaná a veľký kráľ Východu ležal mŕtvy vo svojej veži temnoty, vydrancovanie bezvýznamného mesta na hraniciach Sýrie bolo „predohrou mohutnej revolúcie'. „Lupiči boli apoštolmi Mohameda a ich zúrivá udatnosť vyšla z púšte.““

„Bezodná priepasť. — Význam tohto výrazu možno poznať z gréčtiny, kde je definovaný ako „hlboký, bezodný, prahlboký“ a môže sa vzťahovať na akékoľvek pusté, spustošené a neobrábané miesto. Používa sa pre zem v jej pôvodnom stave chaosu. Gen. 1:2. V tomto prípade sa môže primerane vzťahovať na neznáme pustatiny arabskej púšte, z ktorých hraníc vyšli zástupy Saracénov ako roje kobyliiek. A pád Chosroa, perzského kráľa, môže byť právom znázornený ako otvorenie bezodnej priepasti, nakoľko pripravil cestu nasledovníkom Mohameda, aby vyšli zo svojej neznámej krajiny a šíрили svoje klamné nauky ohňom a mečom, až kým nerozprestrelili svoju temnotu nad celou Východorímskou ríšou.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Prvé beda, ktorým je piata poľnica, označuje začiatok vojny islamu proti Rímu a zároveň označuje bitku medzi Rímom a Perziou, v ktorej Rím zvíťazil, no pritom vyčerpal svoju vojenskú silu do takej miery, že nedokázal zabrániť vzostupu islamskej moci. Prorocké charakteristiky prvého beda a druhého beda určujú prorocké charakteristiky tretieho beda a je dôležité rozpoznať prvé dve beda ako symboly dejín tretieho beda, lebo tieto dejiny predstavujú obdobie zapečatovania sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa začalo 11. septembra 2001. Po prorockých dejinách predstavených Mohamedom v prvých troch veršoch uvádza štvrtý verš Abú Bakra, prvého vodcu po Mohamedovi.

A bolo im prikázané, aby neškodili tráve zeme ani nijakej zeleni, ani nijakému stromu, ale iba tým ľuďom, ktorí nemajú pečať Božiu na svojich čelách. Zjavenie 9,4.

Abubakarov rozkaz nariad'oval islamským bojovníkom rozlišovať medzi dvoma druhmi uctievačov, ktoré v tom čase existovali na rímskych územiach. Jednu skupinu tvorili katolíci, ktorí mali niektoré rehoľné rády, čo si holili zadnú časť hlavy (tonzúru), a zachovávali bohoslužbu v nedeľu. Druhú skupinu tvorili zachovávatelia soboty siedmeho dňa, a sobota je pečaťou Boha.

„Po smrti Mohameda ho vo velení nasledoval Abúbekr, roku Pána 632; ten, len čo pevne upevnil svoju autoritu a vládu, rozoslal arabským kmeňom obežný list, z ktorého nasleduje tento výňatok:“

„Keď bojujete Pánove boje, správajte sa ako muži a neobracajte sa chrbtom; nech však vaše víťazstvo nie je poškvrnené krvou žien a detí. Neničte palmy ani nevypaľujte obilné polia. Nevysekávajte ovocné stromy ani nepáchajte nijakú škodu na dobytku, okrem toho, čo zabijete na jedenie. Keď uzavriete akúkoľvek zmluvu alebo dohodu, zachovajte ju a buďte verní svojmu slovu. A keď budete tiahnuť ďalej, nájdete niektoré nábožné osoby, ktoré žijú v ústraní v kláštoroch a predsavzali si takto slúžiť Bohu; nechajte ich na pokoji a ani ich nezabíjajte, ani neničte ich kláštory. A nájdete aj iný druh ľudí, ktorí patria k synagóge satanovej a majú vyholené temená; dbajte, aby ste im rozstiepli lebky, a nedávajte im zľutovanie, kým budú neprijímú mohamedánstvo, alebo nebudú platiť daň.“

„V proroctve ani v dejinách sa nehovorí, že by sa humánnejšie príkazy zachovávali tak svedomito ako zúrivy rozkaz; no tak im to bolo prikázané. A predchádzajúce sú jedinými pokynmi, ktoré Gibbon zaznamenáva ako dané Abubekrom náčelníkom, ktorých povinnosťou bolo vydávať rozkazy všetkým saracénskym vojskám. Tieto rozkazy sa zhodujú s predpoveďou v rovnakej rozlišujúcej presnosti, akoby sám kalif konal vo vedomej, ako aj priamej poslušnosti vyššiemu príkazu než príkazu smrteľného človeka; a práve pri odchode do boja proti náboženstvu Ježiša a pri šírení mohamedánstva namiesto neho opakoval slová, o ktorých bolo v Zjavení Ježiša Krista predpovedané, že ich povie.

„Pečať Boha na ich čelách. — V poznámkach ku kapitole 7,1–3 sme ukázali, že pečaťou Boha je sobota štvrtého prikázania; a dejiny nemlčia o skutočnosti, že počas celého terajšieho údelu boli takí, ktorí zachovávali pravú sobotu. Tu však u mnohých vyvstala otázka, kto boli tí ľudia, ktorí v tom čase mali na svojich čelách pečať Boha, a ktorí sa tým stali vyňatými z mohamedánskeho útlaku? Nech má čitateľ na pamäti skutočnosť, na ktorú už bola urobená nádržka, že počas celého tohto údelu boli takí, ktorí mali na svojich čelách pečať Boha, čiže boli uvedomelými zachovávateľmi pravej soboty; a nech ďalej uváži, že to, čo proroctvo tvrdí, je, že útoky tejto pustošiacej tureckej moci nie sú namierené proti nim, ale proti inej triede. Tým sa predmet zbavuje všetkých ťažkostí; lebo to je všetko, čo proroctvo v skutočnosti tvrdí. V texte je priamo predložená na zreteľ iba jedna trieda osôb; totiž tí, ktorí nemajú na svojich čelách pečať Boha; a zachovanie tých, ktorí pečať Boha majú, je zahrnuté iba nepriamo. Podľa toho sa z dejín nedozvedáme, že by bol niektorý z nich zahrnutý do niektorej z pohrôm, ktoré Saracéni uvalili na predmety svojej nenávisti. Boli poverení proti inej triede ľudí. A skaza, ktorá mala prísť na túto triedu ľudí, nie je postavená do protikladu so zachovaním iných ľudí, ale iba so zachovaním plodov a zelene zeme; teda: Neubližujte tráve, stromom ani nijakej zeleni, ale iba určitej triede ľudí. A vo vyplnení máme podivný obraz vojska votrelcov, ktoré šetrí tie veci, čo takéto vojská obyčajne ničia, totiž povrch a plodiny prírody; a v súlade so svojím dovolením ubližovať tým ľuďom, ktorí nemali na svojich čelách pečať Boha, rozštiepovalo lebky triede nábožníkov s vyholenými temenami, ktorí patrili do synagógy satanovej.“

„Títo boli nepochybne triedou mníchov alebo nejakou inou zložkou Rímskokatolíckej cirkvi. Proti nim boli namierené zbrane mohamedánov. A zdá sa nám, že je tu osobitná primeranosť, ak nie zámer, v tom, že sú opísaní ako tí, ktorí nemali pečať Božiu na svojich čelách; pretože je to práve tá cirkev, ktorá olúpila Boží zákon o jeho pečať tým, že odstránila pravý sobotný deň a na jeho miesto postavila napodobeninu. A nerozumieme ani z proroctva, ani z dejín tomu, že tie osoby, ktorým Abubekr prikázal svojim nasledovníkom neubližovať, vlastnili pečať Božiu alebo nevyhnutne tvorili Boží ľud. Kto boli a z akého dôvodu boli ušetrení, o tom nás skromné svedectvo Gibbona neinformuje a nemáme nijaký iný spôsob, ako sa to dozvedieť; ale máme všetky dôvody veriť, že nikto z tých, ktorí mali pečať Božiu, nebol obťažovaný, zatiaľ čo iná trieda, ktorá ju zjavne nemala, bola vydaná meču; a tak sú požiadavky proroctva plne naplnené.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 500–502.

Abú Bakr po Mohamedovej smrti zjednotil Mohamedových nasledovníkov do chalifátu, takže hoci ide o dve odlišné historické postavy, spolu predstavujú začiatok svedectva islamu prvého beda; historickou postavou, ktorá označuje dejiny prvého beda, je Mohamed.

Na počiatku dejín druhého beda dobyl Mohammed II. roku 1453 Konštantínopol. Roku 1449 boli rozviazaní štyria anjeli, predstavujúci islam. Začiatok a koniec prvého beda sú označené Mohammedom, prvým a druhým, v uvedenom poradí. Prorocky nesú začiatok a koniec dejín prvého beda podpis Alfa a Omega.

Začiatok druhého beda zahŕňa časové proroctvo o štyroch anjeloch, ktorí predstavujú islam, ktorý bol vtedy uvoľnený a potom 11. augusta 1840 zadržaný. Od toho bodu až do 22. októbra 1844 je znázornené zapečatovanie sto štyridsaťštyritisíc. Začiatok druhého beda označuje uvoľnenie islamu a jeho koniec označuje zadržanie islamu. Prvé aj druhé beda majú presné prorocké medzníky, ktoré spájajú ich začiatky s ich koncami.

Prvé dve beda majú byť položené jedno na druhé, „riadok na riadok“, aby sa dalo určiť tretie beda. Jednou z prorockých charakteristík, ktoré sú určené prvými dvoma svedkami islamu, je, že predstavujú osobitné časové obdobie, ktoré označuje začiatok i koniec pečatou Alfy a Omegy. Majú aj druhotný znak, lebo začiatok prvého beda označuje zapečatenie Božieho ľudu a koniec druhého beda takisto označuje zapečatenie Božieho ľudu.

Tretie beda prišlo, keď islam náhle a nečakane zaútočil na šelmu zeme zo zjavenia trinástej kapitoly, a tým sa začalo obdobie pečatenia. Pečatenie stoštyridsiatich štyroch tisíc sa končí pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone a ako odpoveď na toto odpadnutie po národnom odpadnutí nasleduje národná skaza. Ako to bolo predobrazené pri pohanskom Ríme a pápežskom Ríme, národná skaza sa uskutočňuje prostredníctvom Božích súdov trúb. Tri beda sú zároveň aj trúby. Islam tretieho beda opäť náhle a nečakane udrie pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch, keď sa skončí obdobie pečatenia stoštyridsiatich štyroch tisíc. Toto obdobie bolo predobrazené začiatočným obdobím prvého beda, a tiež záverečným obdobím druhého beda.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

A Sára videla syna egyptskej Hagar, ktorého porodila Abrahámovi, ako sa posmieva. Preto povedala Abrahámovi: Vyžeň túto služobnicu i jej syna, lebo syn tejto služobnice nebude dediť s mojím synom, totiž s Izákom. A tá vec sa Abrahámovi veľmi nepáčila pre jeho syna. Ale Boh povedal Abrahámovi: Nech sa ti to nezdá zlé pre chlapca ani pre tvoju služobnicu; vo všetkom, čo ti Sára povedala, poslušni jej hlas, lebo v Izákovi sa bude volať tvoje semeno. Ale aj zo syna služobnice učiním národ, pretože je tvojím semenom. Vtedy Abrahám vstal skoro ráno, vzal chlieb a mech vody, dal to Hagare, položil jej to na plece, i dieťa, a prepustil ju. A ona odišla a blúdila po púšti Bér-šeby. Keď sa minula voda v mechu, odložila dieťa pod jeden z kríkov. Potom odišla a sadla si oproti nemu opodiaľ, asi na dostrel z luku, lebo povedala: Nech nevidím, ako dieťa zomiera. A sedela oproti nemu, pozdvihla svoj hlas a plakala. Boh však počul hlas chlapca, a anjel Boží zavolať na Hagar z neba a povedal jej: Čo ti je, Hagar? Neboj sa, lebo Boh počul hlas chlapca tam, kde je. Vstaň, zdvihni chlapca a drž ho svojou rukou, lebo ho učiním veľkým národom. A Boh otvoril jej oči, a uzrela studňu vody; šla teda, naplnila mech vodou a dala chlapcovi piť. A Boh bol s chlapcom; i rástol, býval na púšti a stal sa lukostrelcom. 1. Mojžišova 21:9–20.